

Tos vieteles jau visur taipo nusirėdė,

Kad jos nei žagarai sausi siūbuodami barska.

Ten, kur meškins ant kelmų bites kopinėjo,

O meška vaikus glūpus murmėdama žindė;

Ten, kur briedžiai draskančių vilkų nusigando,

O vilkai savo veisle kaupt ir plėšt pamokino;

Ten, kur vanags su vaikais daug sulėsė vištų,

Ir varnai pulkais žasyčius pavogė mūsų, -

Ten, žiūrėkit, ten džiaugsmai taipo pasidėjo,

Kad tikt varnos dar biauzybė rudenio garbin,

O paukšteliai su dainoms ankštai pasislėpė

Irgi be rūpesčių šaltai sapnuodami miegti.

Ak, daržų grožybės jūs su savo žolelėms,

Jūs kvietkelės jaunos, jūs gi pavasario šlovė,

Ak, kur dingo jūs puikums su savo kvapelais!

Ve! ką sodai mums margai žyvdėdami rodė,

O ką vasara mums po tam augindama siulė,

Tas visas gėrybes jau kampe pakavojam

Irgi su puodais ar skauradoms virdami valgom.

O jūs žąsys, jūs niekus pliuskėdamos antys,

Eikit, maudykitės, pakol dar atviros upės.

Jūs gaidžiai su vištoms ir kas mėžini krapštot,

Bėkit, skubinkitės ben kartą dar pasilinksmint.

Ale nedingokit, kad mes dėl alaso mielo

Ar dėl jūs dainų šventų jus šeriamo tvartuos;

Ne, mes dėl mėsos tiktai jūs giriamo balsą.

Tikt dvyvai žiūrėt, kaip moters dilina stungtus,

Ir baisu klausyt, kad bobos tarškina puodus.

Gryta su Pime kampuoto tinago ieško,

O Selmykė sau iš autų purvelį svilin.

Bet Katrynė su Berge skauradą šituoja

Ir, kad daug ugnies ben veik po katilu degtų,

Su pilvotais žūbais vis į kamina pučia.

Jekė su Magužė džiovintą pagai skaldo,

O Enskys sausos makelės atneša glebi.

Ale Dočys nenaudėtis, pas kakalį silta

Snaudams ir zūbus laizydamas, ėdesio yko;

Nes Astė pietums nupenėta šutina gaidi

Ir kelis kviečių plyckus į kakalį šauja.